

HET VERLANGEN

Op den Dam pakte hij de tram. Kapot en ontнуchterd keerde hij naar huis terug, zette zijn stok in den bak, hing te kalm zijn hoed op, ging met bedachtzame passen naar zijn studeerkamer. Daarna zuchtte hij diep, staarde enkele seconden roerloos voor zich uit. Grauw, mager en oud, was hij dan.

Plotseling was het of zijn nek knakte, bonsde zijn hoofd voorover op den arm, die op het blad van de schrijftafel lag. De eerste snik wrong zich naar buiten, dan de tweede, de derde en dan, sneller, volgden ze elkaar op. Bijna geluidloos huilde hij, maar alsof het uit hem gescheurd werd. Later werd hij kalmer, sloep in, om een uur later te ontwaken, wezenloos, met een bitteren, ellendigen smaak in den mond, met pijn door zijn heele lichaam. Daarna dronk hij zijn glas jenever.

Dagen daarna voelde hij nog den terugslag, lag over de dingen een grijs, melancholiek waas. Het leek of alles er was om hem een gevoel van smart te berokkenen. Ook van schaamte. En van schrale troost om de schamele overwinning. En in hem schrijnde de verschrikkelijke onvoldaanheid, het zuigende verlangen.

Erger nog waren de wandelingen, waarbij alles leek mee te loopen, waarbij het bleef zingen in hem. Als hij dan in de drukke straten van de binnenstad liep, was het hem een genot al dat zinnelijk leven te ondergaan, in te ademen. Dan ging hij een bioscoop binnen, zat in de donkere zaal, luisterde naar de zoete, weë muziek en keek naar een hevig bewonderd, zinnelijk, drakerig leven. Dan stond hij op hoogspanning. Een toevallig naast hem zittende vrouw maakte, alleen reeds door haar aanwezigheid, haar geur, alle verlangens in hem los. Na afloop ging hij naar een lunchroom, dronk er een kop koffie, rookte zenuwachtig-gelukkig een sigaret, dronk nog een kop koffie en voelde hij de streelende blikken, die langs hem gleden. Zijn hart ging sneller kloppen. Wanneer hij de lunchroom verliet wist hij, dat een ander hem volgen zou. Ook wist hij, dat hij, op het laatste oogenblik, in een taxi zou springen en vluchten. Thuis liep hij, uren, in zijn studeerkamer op en neer, rookte, rookte. Tot hij weer op zijn plaats stond, zijn evenwicht bereikt had en opnieuw kaal, arm en onbevredigd bleef.

Heleen, en geen ander!

II

Freek was zich bewust welk vertrouwen Dr Van Leeuwen hem had geschonken door hem uit te kiezen, als hulp bij het vertalen. Er waren in zijn klasse leerlingen, die betere cijfers voor Fransch hadden, die ijveriger en nauwkeuriger in hun werk waren. Ook bezaten zij bepaalde karaktereigenschappen, waardoor zij onmiddellijk in het verband der klas de aandacht trokken. Soepelheid, bescheidenheid, beleefdheid ontbraken Freek geheel.

Hij was niet bescheiden, maar stug. Stugheid en soepelheid zijn misschien twee nuances van éénzelfde eigenschap. Toch had Dr Van Leeuwen hem uitgekozen voor dit werk. Dit gaf Freek den stoot tot de eerste, nauwere aanraking met de wereld buiten hem. Het was de eerste inbreuk op zijn vrijheid, maar ook een vrijmaking, welke hem niet onaangenaam was en beschouwd moest worden als een ware omwenteling in zijn leven.

Hij moet er zelf een vaag vermoeden van gehad hebben. Meerdere malen betrapte hij zichzelf er op te denken, dat het ware leven nu pas ging beginnen. Het gaf hem een wijd gevoel. Het was hem of hij in een andere, nieuwe huid stapte. Hij dacht minder over